

רמי דנון במאחורי הסורגים

יותר קל לשחק כשאתה מאמץ חברתית ופוליטית במה שאתה עושה?

כן. אני קונה את ההגדרה הזאת.
 ● **מה היה החלום הכי גדול שלך כילד?**
 להיות שחקן. מאז ומתמיד. אני לא זוכר חלום אחר. בגיל הטיפשעשרה זה התרחב ורציתי גם להיות צייר. אחר כך חלמתי על כיוון של כתיבה, ואחר כך שוב חזרתי לשחקן, כי בזה עסקתי.
 ● **מה אמרו בבית על זה שרצית להיות שחקן?**
 זה היה כמו להתאבל. שהילד באמת רפוק. אבא שלי רצה לממן לי לימודי ארכיטקטורה, כי זה גם אמנות וגם מיקצוע. אבל שחקן? הוא אמר: קודם כל אתה מארוקאי, ואני מכיר את המערכת בארץ. לא יתנו לך ואתה יודע איזו מילחמה תהיה לך. אתה לא בנוי לזה.
 הוא בעצם הגדיר את המנוע שמניע אותי עד היום. להוכיח.

כשגרנו ועברנו בחיפה ההורים שלי לא היו באים להצגות.

"בתיאטרון הטילו על משימות יותר נכבדות, אחרי שגילו אותי בקולנוע ובטלוויזיה"

והמניע הזה שדיברתי עליו קודם, הפך למניע חזק מאוד. להוכיח שאתה יכול. לפעמים אני מקנא במסלולים של תלמידי תיאטרון, שהם מרופדים. הם באים עם המכונית ללמוד, יש להם כוח לא לעשות כל רבר כי אין להם בעיה כלכלית, הם ילמדו גם סטפס בשעות הפנאי וגם פיתוחי קול. אין להם אילוצים כלכליים. אילו היה לי קצת מן הפינוק הזה, איזה כיף! לפעמים עשיתי רברים שלא רציתי לעשות. לא היו לי אפשרויות בחירה. היום אני רוצה לבחור.
 ● **זאת אומרת שאבא שלך צדק?**
 בהחלט. אבל מצד שני המעט שהגעתי אליו, גם בו הוא הטיל ספק. למרות שהוכחתי לו.
 ● **וזה משום שאתה מארוקאי?**
 לא הרגשתי את זה. כל הזמן אמרתי שאסור לי להיות בסדר, אני חייב להיות הרבה יותר. אני הייתי צריך להיות יותר טוב, כי זה מה שיצדק את קיומי במיסגרת.
 ● **היית המיזרחי היחיד בתיאטרון?**
 כן, אבל המוצא שלי לא היה לי לרועץ. (המשך בעמוד 44)

פיתאום הוא הכניס אותי לפרופורציות בשפה מאוד פשוטה. הוא הסביר לי שלא הולכת לפרוץ מילחמת עולם שלישית.
 אז הסרט לחם היה אחד השיאים, וידעתי שבאופן טיבעי אחרי זה תהיה ירידה, וחשבתי איך אני נעדר לזה.
 כל הזמן הרגשתי שאני צעד אחד לפני שמצפים ממני.

● זו הפעם הראשונה שהייתה לך הצלחה כליך מסחררת?

פעם שניה. התמזל מזלי לשחק גם בסרט מאחורי הסורגים, ששם זכיתי בפרס שחקן המישה הטוב, והסרט גם היה מועמד לאוסקר. והסרט לחם, שזכה בפרס באיטליה וגם בסרט חינוך הגדל, שבו שיחקתי, זכיתי בפרס שחקן המישה.
 התמזל מזלי להשתתף בשלושה פרויקטים קולנועיים, וזה נתן לי הזדמנות לפרוס את היכולת שלי לשלושה תפקידים שונים, ואחרי זה אתה צריך להיות אידיוט כדי לא להאמין בכוח שלך.

● אולי אתה צריך להתרכז בקולנוע? אני משתלל, אבל אני חושב שיש מעט טוב בקולנוע. אני חולם עכשיו לעשות את סרטי הקולנוע עם רם לוי, שעונדים עליו כבר שנה וחצי.

● זה סרט פוליטי?

יהיה בו אלמנט פוליטי חריף. אבל העשייה התיאטרונת היא כמו מעבדה לקראת קולנוע, ואני אוהב את השילוב בין השניים.

● כשהיית קטן מה חשבת שתהיה בשתגדל?

שחקן. לכן המשכתי בזה כל השנים, עם הפסקות, גם כשהחלטתי לא להיות שחקן.
 ● **מת?!**
 לפני 12 שנים.
 ● **למה?**

נואשתי ממה שקורה בתיאטרון. אני חושב שהמחזאות המקורית עזרה לי כשחקן לצאת יותר. עד אז כשחקן לא מצאתי את מקומי בשום מיסגרת, והייתי יותר צופה מן הצד בכל התהליך.

● מה עשית בשלא היית שחקן?

הלכתי ללמוד תיאטרון באוניברסיטה במס' לול עיוני. חשבתי על קריירה אקדמית, חשבתי לכיים מחוות רינסנסיים שנכחים. אחרי שלוש שנים באוניברסיטה היה לי מיפגש מחודש עם הבימאית נולה צ'לטון, שהחזירה אותי לתיאטרון חיפה. עברתי ביחד איתה בפרויקט בקריית שמונה. גם תחיה עברה איתי שם. ומאו התחילה עשייה מאוד אינטנסיבית.

● אתה ילד הארץ?

אבל אז היה מצב שבו יכולתי לחזור לתיאטרון חיפה, שהוא תיאטרון הבית שלי, ולבקש עבודה. אבל מצד שני אמרתי לעצמי שנוצרה הפסקה ברצף שבניתי, החלטתי לקחת את ההפסקה באופן פרודוקטיבי, לעצור את המירוץ ולברוק את עצמי, מה עשיתי במשך השנים, למה עשיתי וכו'. ובדיקה הלוגית הזאת יצאתי מן הייאוש.
 ● **אמרת שהייתה לכם גם מצוקה בלי בלית.**
 בטח. ושם עדיין חייבים לנו כספים.

"בתיאטרון חיפה עושים דרמות חברתיות ופוליטיות. אנחנו, השחקנים, רצינו למתוח את השרידים גם לכיוון אחר. אז הלכנו לעשות קומדיה"

● איך מסתדרים עם מצוקה כזאת?

פיתאום הלכתי לעשות מיפגשים עם קהל במיסגרת אמנות לעם. ופיתאום אתה מגלה שבינויים של מיפגשים אתה עושה משכורת חודשית שעשית בחיפה. פיתאום יש פרופורציות חדשות על עבודת שחקן והמשכורת. ואתה מוריד את רמת המיחיה, מנסה לא למנוע מהילדות רבר. יחד עם זה אתה מגלה כך כוח. למרות המצוקה אתה מסרב להצעות שלא נראות לך. ואני שלם, פיתאום ראיתי שאני יכול להגיד לא, אני לא עושה, ולעבור את החורף הזה בשיניים ולחשוב שזו רק נקודה בדרך.

● כמה זמן זה נמשך?

חמישה חודשים, אולי שישה. תחיה התמודדה עם זה אחרת, בשבילה זה נראה ארוך יותר. אני יכולתי להמשיך ככה עוד שנה.
 ● **אבל יש מי שפסחה שצריך לפרנס.**
 נכון, אבל זה שלב, זו נקודה. כמו נקודות אחרות בחיים. גם כשהיה הסרט לחם והיה פיזוף היסטורי, אני לא אשכח את הלילה לפני ההקדנה בטלוויזיה, כשישבת בחיפה עם הדרות ופחד עצום.

● ממה?

החרדה שלפני החשיפה עם הסרט. לילה לפני

רמי ותחיה דנון בחיפה בסאן טרוסה. יותר קל לי לשחק עם תחיה. ככל שהפרטנר טוב יותר, גם אתה טוב יותר!

ילד מארוקו. באתי ב'1949, כשהייתי בן 6.
 ● **אתה זוכר את מארוקו?**
 בטח. ואני מת לחזור לבקר שם, בפאס. כשבאנו, גרנו בחיפה בוואדי סאליב. וכילד אני זוכר ששמעתי שם הרבה רעש ולא ידעתי מה קורה. כשגילתי, הבנתי שהרעש ששמעתי היה מהפכה קטנה.
 אחרי שנים לקחתי את הבת שלי להראות לה את הבית שגדלתי בו בוואדי סאליב. היום אפשר לומר שזו שכונה מאוד ציורית ואקסטית. אז באתי, וראיתי את המקום שבו עמד הקיוסק של

זה לא ישנתי. ובאותו ערב ביקר אותנו בימאי אמריקאי, שעבר הרבה בברודווי עם כוכבים גדולים. שאלתי אותו על המצוקה הזאת, משום שבברודווי העליות והנפילות הן הרבה יותר גדולות. אמרתי לו שאני מרגיש שעשינו דבר מאוד טוב, אבל הרגשתי כאילו אני עדיין לא בשל לסוג כזה של חשיפה.
 ואז הוא אמר לי: "אני מכיר את זה". הוא דיבר על זה כעל מחלה ידועה. הוא אמר לי: "אתה עשית את זה ואתה אותו האדם, אם זה יצליח ואם לא. אתה תמשיך בעבודה שלך."